

przystosowującej wartość świadczeń emerytalno-rentowych do spadku siły nabywczej pieniądza, w którym wypłacane są świadczenia nie została naruszona. Innymi słowy – w rozpatrywanej sprawie nie doszło do pozbawienia uprawnienia do waloryzacji, ale jedynie do zmiany metody waloryzowania ich wysokości. Naruszenie oczekiwań co do przewidywanego poziomu przyszłych świadczeń nie stanowi samo przez się naruszenia prawa do waloryzacji”. Co więcej Trybunał Konstytucyjny zauważył, że zasada równości wobec prawa wręcz uzasadnia dokonaną zmianę polegającą na zrównaniu zasad waloryzacji świadczeń emerytalnych żołnierzy zawodowych (i to niezależnie od daty zakończenia przez nich służby) z zasadami dotyczącymi pracowników, stwierdzając: „istotna podmiotowa różnica (podstawa różnicowania statusu prawnego) ma tu miejsce do czasu pozostawania w służbie (co wyraża się między innymi systemem płacenia składek i odrębnymi warunkami nabycia prawa do świadczeń), natomiast później osoba taka staje się przede wszystkim emerytem i winna zasadniczo podlegać ogólnym regulacjom dotyczącym tej grupy osób”.

Sprawę waloryzacji emerytur i rent wojskowych analizował także Sąd Najwyższy. W wyroku z dnia 1 września 2010 r. (sygn. akt II UK 97/10, Lex nr 1112902) uznał, że mechanizm waloryzowania świadczeń emerytalno-rentowych określony w art. 6 ustawy z dnia 10 grudnia 1993 r. *o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych oraz ich rodzin*, w brzmieniu nadanym przez art. 159 pkt 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych ma zastosowanie także do świadczeń, do których prawo powstało przed dniem 1 stycznia 1999 r.

W wyroku z dnia 28 października 2010 r. (sygn. akt II UK 109/10, Lex nr 688683) orzekł, że ustawa z 1998 r. o emeryturach i rentach zmodyfikowała z datą 1 stycznia 1999 r. zarówno wysokość świadczeń emerytalnych żołnierzy zawodowych przyznanych przed dniem 1 stycznia 1999 r. poprzez ich podwyższenie wskaźnikiem dodatkowej waloryzacji, jak i zasady waloryzacji tych świadczeń na przyszłość.

W wyroku z dnia 15 listopada 2013 r. (sygn. akt II UK 165/13, opublikowano: OSNP 2014/10/151) Sąd Najwyższy orzekł, że przepis art. 6 ustawy z dnia 10 grudnia 1993 r. *o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych oraz ich rodzin*, w brzmieniu obowiązującym od dnia 1 stycznia 1999 r. do dnia 31 grudnia 2003 r., odnosił się do wszystkich zasad waloryzacji określonych w art. 88-94 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. *o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych*.

Z uzasadnień Sądu Najwyższego do powyższych wyroków wynika, że dostosowanie po dniu 1 stycznia 1999 r. mechanizmów waloryzacji wojskowych świadczeń emerytalnych do powszechnych, jednolitych i równych dla wszystkich ubezpieczonych reguł waloryzowania świadczeń nastąpiło w drodze uprawnionej ingerencji ustawodawcy. Ustawodawca nie tylko był legitymowany, ale nawet zobowiązany do realizacji zawartej w art. 32 ust. 1 Konstytucji RP zasady równości wobec prawa wszystkich obywateli znajdujących się w podobnej sytuacji prawnej tj. posiadających status emeryta, a w szczególności do zapewnienia zasady równości wszystkich ubezpieczonych niezależnie od systemu ubezpieczeń (zaopatrzeniowego lub powszechnego), któremu podlegają. Data zakończenia służby wojskowej i uzyskanie uprawnień do wojskowego zaopatrzenia